

Vladár Gábor lelkipásztor igehirdetése
Sopron, 2021. április 4., Húsvét I. napja

Mária húsvétja

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök és igaz Isten. Ámen.”

Húsvét ünnepén magasztaljuk megváltó Istenünket, énekeljük a 186. dicséretünket: „E húsvét ünnepében, e húsvét ünnepében dicsérjük Istent szívvel”.

Folytassuk Istent magasztaló éneklésünket, énekelve a 350. dicséretünk mindegyik versét. A 350. dicséret 1. verse így kezdődik: „Feltámadt a mi életünk, vígan méltó énekelnünk, Úr Krisztust dicsérnünk”.

Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól, a Szentlélek áldott közösségében. Ámen.

Hallgassuk együtt Istennek a mai napra rendelt igéjét, a szent húsvét történetét, úgy, amint azt feljegyezte számunkra János evangéliuma. A 20. fejezet első 16 versét hallgassuk illő figyelemmel és áhítattal. A megnevezett helyen így szól hozzánk Isten igéje:

A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek. Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól. Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom. Jézus nevéen szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester.

Isten tegye áldottá igéjének hallgatását és befogadását. Csendesedjünk el, és válaszoljunk imádsággal Isten megszólító üzenetére:

Örökkévaló Istenünk! Mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! Hála és öröm van a szívünkben, hiszen már tudjuk: az a csodálatos, angyali énekszó, amely annakidején a betlehemi mezőn felcsendült, nem rekviemben, gyászénekekben végződött, hanem hallelujázó, szent örömujjongásba torkollott. Köszönjük Urunk, hogy most mi magunk is

bekapcsolódhatunk ebbe a dicséretmondásba. Sok minden szorítja a torkunkat, és világunkban körbe nézve, látva a sok nyomorúságot, sokszor még megszólalni is alig merünk. Mégis, hátra hagyva reménytelenségeinket, Hozzád jöttünk, aki az örök szövetség vére által kihoztad a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhoknak nagy pásztorát. Áldassék ezért a Te háromszor szent neved. Hisszük, hogy minket is ki tudsz hozni szűkössé vált életünkből, és tágas térre állítasz minket. Ajándékozz meg szent húsvéti örömmel, hogy felderüljön a szívünk-lelkünk, és magányunkból Hozzád merjünk menni. De jöjj Te is, Lelked által, egészen közel hozzánk, hogy mi is egészen a Tied lehessünk. Ajándékozz meg jelenléted áldásaival. Nyisd fel szívünket az ige szólására, és készítsd fel lelkünket annak befogadására, hogy evangéliumod teremtő, megváltó, megigazító és megszentelő üzenetét lehessen. Krisztusért kérünk, hallgass meg könyörgésünkben. Ámen.

Isten Igéjének hallgatására készülve énekeljük a 185. dicséretünket: Krisztus feltámadott, kit halál elragadott; Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk.”

A Szentírásnak az az Igéje, amelynek üzenetére ebben az ünnepi órában figyelni kívánunk, írva található felolvasott Igénkben, János evangéliuma 20. fejezetének 17. és 18. versében:

„Jézus ezt mondta Máriának: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához; hanem menj el az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki”.

Szeretet Testvéreim! Húsvétot Ünneplő, Keresztyén Gyülekezet!

A nagy francia író, Albert Camus azt mondja: Jézus Krisztus azért jött e világba, hogy az ember két alapvető kérdésére, a gonoszság és a halál kérdésére választ adjon. Valóban ősidők óta foglalkoztatja az emberiség legjobbjait ez a két kérdés: „honnan van a gonosz a világban?” és: „miért kell az embernek meghalnia?” Azt hiszem mi magunk is feltettünk már ilyen, vagy ehhez hasonló kérdéseket: „mit kezdjek bűneimmel, a bennem lévő gonosszal?”, vagy: szorongva gondoltunk arra, mi lesz velünk halálunk után. Az gondolom, Isten válasza az emberiség e két nagy kérdésére: Nagypéntek és Húsvét. E két napon Isten állást foglalt a bűn és halál kérdésében. Azóta Nagypéntek azt hirdeti, hogy van szabadulás a bűntől, Húsvét pedig hatalmas bizonyágtétel arról, hogy van szabadulás a halálból. Íme, Istenünk így válaszol gyötrő kérdéseinkre, hulló könnyeinkre.

1. A húsvéti történet egy megtört szívű, bánatos asszonyt állít elénk. Talán nem is olyan régen így álltunk mi magunk is egy elhunyt szerettünk ravatala mellett. S bár húsvétkor nem az a feladatunk, hogy a legfájdalmasabb emlékeinket felelevenítsük, mégis bizonyos, hogy az tudja igazán megérteni az első húsvétkor történeteket, aki tudja, mit jelent egy szeretett személy sírja mellett megállni. Mert személyes világunkban (ami számunkra az élet) a halál nem csupán orvosilag megállapítható, objektív tény, hanem egyúttal mély és fájdalmas tapasztalatok összessége, amelyek egybekötnek, és egész életünket meghatározzák. A sír nem csupán egy földbe ásott gödör, mert azzal, hogy egy Isten által megálmodott, megteremtett, szeretet lényt

foglal magába, a legkegyetlenebb ridegséggel jelzi az elválás véglegességét, a búcsú visszafordíthatatlanságát. Csak a szeretet tud gyászolni. Bár olyan kultúra vesz bennünket körül, amely a boldogságot csak fájdalom nélkül tudja elképzelni, a szeretetet pedig gyász nélkül, mégis tudnunk kell: a szeretet a gyász másik oldala. Együtt jár a kettő – kéz a kézben.

Hiába borítjuk be a sírjainkat a szeretet, a kegyelet és emlékezés virágaival, hiába állítunk rájuk szebbnél szebb sírköveket, a sírkő egyúttal mindig határkő is. Jelzi az élet és halál közötti határmezsgyét, jelzi veszteségeinket. A magdalai Mária nyilván ugyanezt érezte, hiszen az, aki az ő számára az életet jelentette, immár halott. Kényszerű szemtanúja volt annak, miként feszítették keresztfára a szeretett Mestert (19,25), aki meggyógyította őt (Lk 8,2), akiben hitt. Távolról nézte, miként helyezték sírba azt, aki életének egyetlen reménysége volt (Mk 15,47). Váradalmi, reményei ezzel szertefoszlottak, összezavarodott benne minden. Mégis, a szombat elmúltával, jókor reggel, amikor még sötét volt, bánattól megtört szívének első útja Jézus sírjához vezetett. Szinte menekült a sírhoz, hogy ott, legalább emlékezetében újra felidézhesse a tanítványi körben töltött boldog órákat, a feledhetetlen tanításokat, a sok drága emléket. Ezért is riad vissza az üres sír látványától, és viszi futva a rettenetes hírt a csüggedt tanítványoknak: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!”

Szeretett Testvéreim! A húsvéti történet első tanulsága az, hogy az üres sír látványa nem nyugtatta meg Máriát, sőt, inkább kétségbe ejtette. Nem oszlatta el gyászát, még kevésbé juttatta eszébe Krisztus Urunk vigasztaló ígérését, hogy ő harmadnapra feltámad a halálból. De még a sírboltban ülő, fényes angyalok sem tudták őt megvigasztalni, hiába kérdezték tőle a maguk ártatlan, angyali módján, hogy miért sír. Talán azért tudakolták ezt, mert a mennyei lények igazából nem is nagyon érthetik, milyen szomorú az, ha mi, emberek, elveszítjük a Krisztussal való kapcsolatunkat. Sem az üres sír, sem pedig a mennyei lények megjelenése nem gyújtott tehát Máriában húsvéti hitet. Húsvétja csak annak lehet, aki a feltámadt Úrral találkozott, akinek Ő magát megjelentette, és akit Ő megszólított.

Jézus és Mária találkozásának a leírása az Újszövetség leglégiésebb, legtisztább, legtitokzatosabb ábrázolása. Mária húsvétja azzal kezdődött, hogy a feltámadt Krisztus megszólította. Még sírt Mária, amikor hozzálépett a feltámadt Úr, és megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azonban, aki olyan közel került ebben a pillanatban Urához, nem ismerte fel Őt, hanem a temetőkert őrének vélte. Ezért érdeklődött tőle csupán a Jézus holtteste felől. Még mindig fogva tartották azok az érzések és képzetek, amelyek a feltámadás után már nem érvényesek. De emlékszünk, ugyanígy járt a húsvét reggelén Emmaus felé igyekvő két vándor. És ugyanígy hamis képzetek foglyai maradunk mi is, amíg Krisztusban, ha nem is a kertészt, de csak a nagy vallásalapítót, a világtörténelem egyik nagy hőst, vagy a nagy etikai tanítót látjuk. Mária nem ismerte fel az Urat sem az alakjáról, sem arcáról, sem a hangjáról. Pedig olyan közel volt már hozzá! Szinte csak egy hártavékonságú fal választotta el tőle. Csak valami egészen kis dolognak kellett volna történnie, hogy átszakadjon ez a fal.

2. És ekkor megtörtént a csoda! A hártavékonságú fal akkor szakadt át, Mária húsvétja azzal kezdődött, hogy Jézus néven szólította őt: „Mária!” Szeretett Testvérek! Igazi húsvétunk nekünk is akkor lesz, amikor Jézus Krisztus néven szólít minket. Ez megtörténhetik velünk akár most is, miközben hallgatjuk ezt az istentiszteletet. Igazi húsvétunk ugyanis nem azáltal lesz,

hogyan azonosítjuk Jézust valamiféle külső jegyek alapján. Amikor Jézus hozzánk lép, beszélgetni kezd velünk, amikor megszólít, akkor áttöri a magányunk, gyászunk, reménytelenségünk betonjából magunk köré vont falakat. A másik világ felől kaput nyit az anyag börtönfalán, és új élet reménységével ajándékozza meg a semmi ágán ülő, hangtalan vacogó szívünket. Nem kell egy életen át keresnünk az Istent. Nem, Ő megtalálható. Sőt, Jézus Krisztusban Ő talál meg minket. Hozzánk jön, és mi felismerhetjük őt. A feltámadt Úr szava egybeköti a húsvét előtti és a húsvét utáni világot. Így történhetett meg, hogy Mária is egy szempillantás alatt felismerte Őt. Egyszerre minden a helyére zökkent: Ő itt van! Felszakad szívéből a kiáltás: „Rabbuni! – Mester!” János evangélista a megváltott szívnek ezt az első szavát arám nyelven közli, a Mária anyanyelvén. Úgy őrizte meg evangéliumában, mint ahogyan az annak idején Mária ajkát elhagyta a szó, és ahogyan ő ebben az egyetlen szóban rábízta magát feltámadt Urára. Mintegy jelzi ezzel az evangélista, hogy milyen erős emlékezések tapadnak e találkozáshoz. Ez a Jézus és Mária közötti, két szavas, rövid párbeszéd a leg tartalmasabb és legmélyebb értelmű beszélgetés, amely a világ teremtése óta elhangzott itt e földi tereken. Mindent elmond – és mégis mindent magába rejt.

Szeretett Testvéreim! Amit Mária átélt az érvényes lehet ránk is. Átéldhetjük mi is, hogy feltámadt Urunk áttöri gyászunk, magányunk, reményvesztettségünk vastag betonfalait, és beszélgetni kezd velünk. Luther Márton bölcsen fogalmaz, amikor azt mondja: akivel az Isten elkezdte itt a földi tereken a párbeszédet, azokkal mennyei világában sem hagyja abba ezt a beszélgetést. Nem véletlen, hogy a Luthert jól ismerő, nagy dán gondolkodónak, Kirkegaardnak, ez a gyönyörű vallomás áll a sírkövén: „Jézussal lenni, és vele beszélgetni – örökké”. A test feltámadása azt jelenti, hogy Istennél semmi nem megy veszendőbe, mert ő szereti az embert. Minden könnyet összegyűjt, és nem csak a Máriáét; és nem hagy elveszni egyetlen mosolyt sem. A földi és mennyei valóságok Krisztusban való egybekapcsolódásának szép szemléltetésére igen elgondolkodtató egy régi hegedű felirata: „Amíg éltem, susogtak a leveleim, amióta meghaltam – énekelek!”

3. Végül figyeljünk arra, Szeretteim, hogy a feltámadt Úr megjelenésére a legmegfelelőbb emberi válasz: a hódolat. Mária Jézus elé borul, hogy hódolata jelül átölelje a lábát. Talán így akart véglegesen megbizonyosodni arról, hogy valóban nem álmodik-e. Kézzel fogható bizonyítékot kívánt szerezni arra nézve, hogy nem az érzékszervei hagyták-e cserben. Jézus azonban megakadályozza ebben a mozdulatában: „Ne tartóztass engem, mert még nem mentem fel az Atyához!” Mintha csak azt mondaná: „Tudod, a földi szem számára még látható vagyok, de én már abba a másik világba tartozom, mert engem az Atyám az örökkévalóságba támasztott fel. Kezeiddel már nem érinthetsz meg. Nem úgy állok előtted, mint földi napjaimban. Hited azonban megragadhat. A hit számára mindig jelen vagyok. veletek vagyok ott, ahol nevem imádságos lélekkel hirdetik, ahol az én nevembe keresztesnek, ahol úrvacsorai közösségekben átélnek a bűnbocsátó szeretet csodáját. Tanuld meg Mária, hogy az élő hit nem feltámadásom kísérőjelenségein alapszik, hanem a velem való találkozásból nő ki.”

A feltámadt Úr ebben a dicsőséges állapotában parancsot ad Máriának: „Menj az én testvéreimhez és mond meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez”. János evangéliumában Jézus most, a feltámadása után nevezi először „testvéreinek” a tanítványokat. Az „én Atyám” és a „ti Atyátok” finom

megkülönböztetése azonban jelzi, hogy most sem bocsátkozik olcsó barátkozásba, mert az Élet Fejedelme tudja, mibe került a „testvér” megszólítás. Ennek ellenére nekünk szóló evangéliumot mond, amikor nem szégyell bennünket „testvéreinek” nevezni (vö. Zsid 2,11): „Halálom és feltámadásom által a mennyei Atya gyermekeivé fogadott titeket. Emeljétek hát fel szomorú arcotokat, és nézzetek fel minden nyitott sírtól az Atya jobbáig!” „Az én Atyám” – „a ti Atyátok” – ebben a két, szinte észrevétlen szóban rejlik az a nagy korszakváltás, amely nemcsak a Mária és a tanítványok életét, hanem a mi életünket is megváltoztatta. Bár a halál még mindig határázó az életünkben, de már tudjuk: élőket és holtakat egybekapcsol az, aki életnek és halálnak szabados ura.

Szeretett Testvéreim! Húsvétkor meg kell tanulnunk, hogy a hitnek nem csupán a nagysága, a mennyisége fontos, hanem az irányultsága is. Nem elég csak úgy általában hinni, tudni kell azt is, kiben hiszek. Nekünk a feltámadás – a hitünk. A keresztyén értelemben vett hit azt jelenti: bízom Istenben, mert Jézus Krisztus azt ígérte, hogy életünk nem törik ketté a halállal, hanem az emberi szemmel torzónak látszó létünk kiteljesedik Istennél. Istenünk örökkévalóságra teremtett minket. A viszontlátás – a reménységünk. Jézus azt ígéri, hogy az atyai házban sok lakóhely van. Az örök élet nem e földi élet folytatása, hanem képpel szólva: lakóközösség. A nemrég elhunyt amerikai evangelizátor, Billy Graham mondta: Ha egyszer azt a hírt halljátok, hogy meghaltam, ne higgyétek el. Csak a lakcímem változott meg. Igen, így is lehet szemlélni életünket. Végül: a megemlékezés – a szeretetünk. Ha halottainkról az istentiszteleteken megemlékezünk, ez azt jelenti, hogy akik számunkra fontosak, azok haláluk után is életünk részei, mert ott vannak szívünkben.

Ezért szól nem csak Máriának, hanem nekünk is a feltámadt Urunk parancsa: „Menj az én testvéreimhez, és mondd meg ezt nekik!” Hiszen, ha húsvét azt jelenti, hogy Isten az élet és a halál nagy küzdelmében az élet oldalára állt, akkor nekünk ezt az örömhírt tovább kell adnunk, láthatóvá kell tennünk. Gyásznak csak úgy lehet húsvéti örömmé, ha engedelmeskedünk a bizonyágtételre szólító Urunknak. Húsvétkor nem maradhat senki egyedül, magányba-gyászba burkolózva, még akkor sem, ha jelenlegi körülményeink között a személyes találkozások korlátozottak. Vinnünk kell a jó hírt, hogy sírjaink mellől fel lehet nézni a mennyei Atya jobbán ülő, felmagasztalt Krisztusra. Hirdessük: „Jézus él, feltámadt a halálból!” Ámen.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk! Kegyelmes Mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által. Hálaadással magasztalunk ezen az ünnepen minden ajándékosért. Mindenek előtt az értünk testté lett, és a maga testiségében a halált is elhordozó Jézus Krisztusért. Köszönjük a vigasztalás evangéliumát, hogy egyszülött Fiad betegségeinket elhordozta, bűneinket magára vállalta, hogy megszerezze nekünk az örök életet. Biztasd félelmes szívünket, halálunknak idején. Ha élünk, veled élünk, ha meghalunk, veled halunk meg, mert Te vagy mind életünkben, mind halálunkban a mi egyetlen reménységünk. Könyörgünk Atyánk, hogy ne felkészületlenül távozzunk e földi életből, hanem a Tőled nyert békeséggel mehessünk mennyei világodba. Add nekünk az örök élet bizonyosságát.

Urunk, e napokban oly sokaknak lett az élete bizonytalanná. Hadd helyezzük most kezébe szeretteinket. Segítsd a betegágyban szenvedőket. Személyesen is imádkozunk több testvérünkért, akik gyógyító szeretetedre várnak. Kérünk, hadd tapasztalják meg

szereteted hatalmát. Vigasztald a gyászolókat, jóságos atyai karoddal öleld körbe őket, adj nekik mennyei vigasztalást. Őrizd az özvegyeket, árvákat, az egyedül lévőket. Légy Urunk a fiatalokkal, az érettségre, vizsgára készülőkkel, minden gyermekkel. Adj megértő szíveket, megértő kezeket a munkanélküliek támogatására. Őrizd a családok békességét. Áldd meg azokat, akik e járványos időkben fáradoznak értünk. Erősítsd meg őket az egészségünkért végzett szolgálatukban. Add, hogy fáradozásuk ne legyen hiábavaló.

Vigyázz magyar népünkre, a világ minden népére, erre a ma élő emberi nemzetségre, hogy szorongásaink közepette is tudjunk tartalmasan élni, együtt élni másokkal. Adj e mostani nyomorúságunkhoz mért áldást. Áldd meg anyaszentegyházadat, hogy e mostani körülmények között is bátran tehessünk biznyságot az értünk meghalt és feltámadt Krisztusunkról. Őérette kérünk, hallgass meg könyörgésünkben. Ámen.

Miatyánk

Adakozás

hirdetés

Áldás

Záróének

Végezetül énekeljük a 89. zsoltár 1. és 7. versét, valamint nemzetünk imádságát, a Himnuszt. A 89. zsoltár 1. verse így kezdődik: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklek”.